

PACZUSKI TAUDUL
DORADCY PODATKOWI

PRZEKRÓJ PODATKOWY

10.03.2025

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Kwestia oceny, czy korekta zeznania ma moc wsteczną i pozwala na uwzględnienie ulgi na innowacyjnych pracowników w rozliczeniu za okres między złożeniem pierwotnej deklaracji a dokonaniem korekty zeznania, wyrok WSA w Krakowie z 14 lutego 2025 r., sygn. II SA/Kr 987/24	3
Kwestia uznania za odpłatną dostawę towarów zwrotu poniesionych nakładów na budowę hal w związku z zakończeniem stosunków użyczenia i dzierżawy, wyrok NSA z 25 września 2024 r., sygn. I FSK 45/21	4

Kwestia oceny, czy korekta zeznania ma moc wsteczną i pozwala na uwzględnienie ulgi na innowacyjnych pracowników w rozliczeniu za okres między złożeniem pierwotnej deklaracji a dokonaniem korekty zeznania, wyrok WSA w Krakowie z 14 lutego 2025 r., sygn. II SA/Kr 987/24

Wyrok został wydany w wyniku zaskarżenia interpretacji indywidualnej wydanej przez Dyrektora KIS, sygn. 0111-KDIB-1-3.4010.565.2024.1.MBD. Wnioskodawca realizujący działalność badawczo-rozwojową wystąpił z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej.

W przedmiotowej interpretacji Wnioskodawca powziął wątpliwość odnośnie tego, czy w okresie między pierwotnym złożeniem zeznania, a dokonaniem korekty przysługiwać mu będzie prawo do rozliczenia ulgi na innowacyjnych pracowników, a także czy zeznanie złożone 2 kwietnia 2024 roku należy uznać za złożone w terminie 3-miesięcznym (czyli tak jakby zostało ono złożone do 31 marca) na potrzeby rozliczenia ulgi na innowacyjnych pracowników, ponieważ przesunięcie terminu wynikało z ustawowo wolnych dni związanych z Wielkanocą.

Wnioskodawca złożył roczne zeznanie podatkowe za 2023 rok w dniu 2 kwietnia 2024 roku. Termin ten wynikał z przesunięcia ustawowego – ze względu na to, że ostatni dzień standardowego terminu (31 marca) przypadł na niedzielę Wielkanocną, a 1 kwietnia był Poniedziałkiem Wielkanocnym, co według art. 12 § 5 OP skutkowało przesunięciem terminu na 2 kwietnia.

Wnioskodawca podniósł, że złożenie pierwotnego zeznania podatkowego – mimo iż nie wykazano ulgi – skutkuje nabyciem prawa do odliczenia ulgi na innowacyjnych pracowników już od miesiąca następującego po miesiącu, w którym zeznanie zostało złożone. Innymi słowy, zdaniem Wnioskodawcy prawo do ulgi na innowacyjnych pracowników powstaje od momentu spełnienia formalności związanych z złożeniem zeznania, niezależnie od późniejszej korekty wykazującej wysokość kosztów kwalifikowanych.

Ze względu na przesunięcie terminu wynikające z ustawowo wolnych dni (święta Wielkanocne), argumentował, że zeznanie złożone 2 kwietnia 2024 roku należy trak-

tować jako złożone w ramach ustawowego trzymiesięcznego terminu od zakończenia roku podatkowego. W efekcie, uznanie daty 2 kwietnia nie powinno negatywnie wpływać na możliwość dokonywania odliczeń, tj. powinno być traktowane tak, jakby zeznanie zostało złożone jeszcze w marcu.

Organ podatkowy nie zgodził się ze stanowiskiem Wnioskodawcy i uznał, że podatnik nabywa prawo do ulgi na innowacyjnych pracowników dopiero od miesiąca następującego po złożeniu korekty zeznania wraz z załącznikiem CIT-BR. W efekcie Wnioskodawca miałby prawo do skorzystania z ulgi na innowacyjnych pracowników jedynie od miesiąca po złożeniu zeznania skorygowanego, czyli wykluczając okres od kwietnia do lipca 2024 roku.

WSA w Krakowie uchylił interpretację organu podatkowego, podtrzymując stanowisko Wnioskodawcy.

Sąd orzekł, że korekta zeznania podatkowego z lipca 2024 roku ma moc wsteczną, co pozwala Wnioskodawcy na odliczenie ulgi B+R za cały rok 2023, mimo że koszty kwalifikowane ujawniono dopiero w korekcie. Prawo do ulgi na innowacyjnych pracowników nabywane jest od miesiąca po złożeniu zeznania, nawet jeśli pierwotnie nie wykazano kosztów kwalifikowanych. Sąd uznał również, że przesunięcie terminu zeznania z 31 marca na 2 kwietnia 2024 roku z powodu dnia wolnego nie wpływa na prawo do ulgi, które obowiązuje od miesiąca następującego po marcu.

Komentowany wyrok stanowi przełomowe orzeczenie w dotychczas ugruntowanej linii interpretacyjnej, w której organy podatkowe podtrzymywały stanowisko zgodnie z którym podatnik jest uprawniony do skorzystania z ulgi na innowacyjnych pracowników, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym rozliczył dochody z działalności gospodarczej wraz z odliczeniami przysługującymi mu z tytułu poniesienia kosztów kwalifikowanych.

Wyrok potwierdza, że przepisy dotyczące korekty zeznań podatkowych oraz interpretacji terminów składania zeznań

są terminami materialnymi i nie mogą być interpretowane w sposób ograniczający prawo podatnika do przysługujących mu ulg.

Nie sposób nie zgodzić się zatem ze stanowiskiem Sądu, który jednoznacznie zaznaczył, że na gruncie zmieniających się przepisów wolą ustawodawcy było ujednoczenie regulacji, tj. wprowadzenie analogicznej regulacji zarówno dla terminów materialnych oraz procesowych. Dodatkowo stosując wykładnię historyczną Sąd podkreślił, iż wprowadzenie w art. 12 § 5 OP zdania końcowego w postaci „o ile ustawy nie stanowią inaczej” jednoznacznie wskazuje, iż jest to odwołanie do ustaw, które ustalają te terminy materialne. W przepisach dotyczących zastosowania ulgi na innowacyjnych pracowników ustawodawca nie zawarł szczególnej regulacji - określającej ostateczny termin złożenia deklaracji.

Należy zauważyć, że przytoczona przez Sąd linia interpretacyjna stanowi korzystny precedens dla podatników, którzy w wyniku korekt zeznań mogą dokonać właściwego rozliczenia ulg podatkowych bez utraty prawa do ich odliczenia, mimo iż korekta nastąpiła po pierwotnym złożeniu deklaracji. Tym samym, warto obserwować w jaki sposób komentowany wyrok wpłynie na odmiennie ukształtowane stanowisko organów podatkowych.

MATEUSZ KSIĄŻEK
STARSZY KONSULTANT

Kwestia uznania za odpłatną dostawę towarów zwrotu poniesionych nakładów na budowę hal w związku z zakończeniem stosunków użyczenia i dzierżawy, wyrok NSA z 25 września 2024 r., sygn. I FSK 45/21

Spółka korzystała z dwóch nieruchomości – jednej na podstawie umowy użyczenia, drugiej na podstawie dzierżawy. Na obu nieruchomościach, za zgodą właścicieli, wybudowała hale magazynowo-biurowe

z własnych środków, odliczając przy tym VAT od poniesionych wydatków. Hale były amortyzowane jako budynki wzniesione na cudzym gruncie i wykorzystywane w działalności gospodarczej. W związku z planowanym rozwiązaniem umów, właściciele gruntów uzgodnili, że w ramach rozliczeń Spółka otrzyma wynagrodzenie odpowiadające wartości poniesionych nakładów.

Dyrektor KIS w wydanej interpretacji indywidualnej uznał, że zwrot obiektów przez Spółkę na rzecz właścicieli gruntów za wynagrodzeniem będzie stanowić dla niej odpłatne świadczenie usług, a nie dostawę towarów. Argumentował, że hale – zgodnie z prawem cywilnym – były częścią składową nieruchomości gruntowej, a więc ich zwrot nie może być traktowany jako dostawa odrębnego towaru. Ponadto wskazał, że z punktu widzenia prawa cywilnego to właściciele gruntów przez cały czas byli właścicielami budynków, a spółka mogła jedynie korzystać z nich na podstawie umowy dzierżawy lub użyczenia. Tym samym przedmiotem sprzedaży będzie prawo do poniesionych nakładów, a nie dostawa budynków.

Odmiennego zdania był WSA w Gdańsku, a następnie NSA. NSA przypomniał, że na gruncie VAT istotniejsze od cywilnoprawnej własności budynków jest faktyczne władztwo nad nimi. Kluczowe znaczenie ma możliwość ekonomicznego dysponowania towarem, a nie formalne prawo własności.

Co istotne, NSA podkreślił, że w przypadku gdy ulepszenia (nakłady) dokonane przez dzierżawcę/użytkownika mieszczą się w definicji towaru w rozumieniu art. 2 pkt 6 ustawy VAT – co ma w sposób oczywisty miejsce w przypadku budynków – to w takiej sytuacji mamy do czynienia z dostawą towaru. Tym samym, zarówno w odniesieniu do umowy dzierżawy, jak i umowy użyczenia, planowana transakcja będzie stanowić odpłatną dostawę towarów (budynków), a nie świadczenie usług (sprzedaż praw do poniesionych nakładów).

Wyrok NSA wpisuje się w trwającą od lat dyskusję dotyczącą kwalifikacji na gruncie VAT nakładów poniesionych na obcą nieruchomość, w szczególności w formie wzniesienia budynków na cudzym grun-

cie. Rozbieżności prowadzą do istotnych konsekwencji zarówno po stronie sprzedażowej (zastosowanie właściwej stawki VAT lub zwolnienia z VAT), jak i po stronie zakupowej (ewentualna konieczność korekty VAT odliczonego od poniesionych wydatków w sytuacji, gdy do sprzedaży zastosowanie znajdzie zwolnienie z VAT). Problem może dotyczyć nie tylko rozliczeń wynikających z umów najmu czy dzierżawy, ale także aportów (których przedmiotem również mogą być tzw. nakłady na obcy środek trwały).

Organy podatkowe konsekwentnie przyjmują, że rozliczenie nakładów, w sytuacji gdy budowane obiekty są od początku własnością właściciela nieruchomości, stanowi na gruncie VAT odpłatne świadczenie usług podlegające opodatkowaniu 23% VAT. Takie stanowisko wynika z przyjęcia, że brak formalnego prawa własności obiektów po stronie podmiotu, który je wznosił (w tym przypadku dzierżawcy) uniemożliwia kwalifikację transakcji jako dostawy towarów.

Powyższe podejście budzi wątpliwości w związku z definicją „dostawy towarów” na gruncie VAT, gdzie cywilistyczne rozumienie przeniesienia prawa własności ma drugorzędne znaczenie i ustępuje miejsca analizie transakcji z perspektywy ekonomicznej i faktycznej („przeniesienie prawa do rozporządzania towarem jak właściciel”) - na co słusznie zwrócił uwagę NSA w omawianym wyroku.

Od lat w orzeczeniach sądów administracyjnych widoczna jest linia wskazująca na możliwość uznania nakładów na obcy środek trwały za towar, jeśli nakłady te

znajdują się w takim stanie lub postaci, że spełniają definicję towaru z ustawy VAT - co ma przede wszystkim miejsce w przypadku budynków. Takie podejście jest nie tylko podejściem bardziej intuicyjnym, ale przede wszystkim otwiera możliwość zastosowania zwolnienia z VAT (rzadziej obniżonej stawki VAT) w ramach końcowych rozliczeń umów najmu, dzierżawy lub umów o podobnym charakterze, a także w ramach aportów.

Należy jednak mieć na uwadze, że zastosowanie zwolnienia z VAT przy dostawie tego rodzaju obiektów może powodować konieczność korekty VAT odliczonego przy jego wznoszeniu lub ulepszeniu (zwłaszcza, gdy do dostawy budynku na rzecz właściciela gruntu dojdzie w okresie 10 lat od przyjęcia środka trwałego do użytkowania), co wynika z zasady neutralności VAT. Jednocześnie, przyjmując stanowisko o uznaniu transakcji za dostawę towarów należy dokładnie przeanalizować moment powstania obowiązku podatkowego - w tym kontekście istotne znaczenie będzie miało faktyczne przekazanie obiektu właścicielowi gruntu, a nie tylko moment rozwiązania umowy.

Brak jednolitego podejścia do omawianego zagadnienia sprawia, że podatnicy muszą wykazać szczególną ostrożność przy planowaniu takich transakcji - każdorazowo wskazana jest pogłębiona analiza sprawy.

EWELINA CHYLIŃSKA
STARSZY KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Solidarna odpowiedzialność członka zarządu za zaległości podatkowe spółki w VAT, wyrok TSUE z 27 lutego 2025 r., sygn. C-277/24	8
Korzystanie ze zwolnień od podatku dochodowego przez instytucje wspólnego inwestowania posiadające siedzibę w innym niż Polska państwie członkowskim UE lub EOG, wyrok TSUE z 27 lutego 2025 r., sygn. C-18/23	8
Kwestia zgodności art. 149 § 1 pkt 3 ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 w zw. z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, wyrok TK z 26 lutego 2025 r., sygn. SK 100/22	8
Czasowe ograniczenie prowadzenia działalności gospodarczej polegające na zamknięciu części lokali w galerii handlowej z uwagi na regulacje dotyczące COVID-19 nie jest sytuacją objętą wyrokiem TK z 24 lutego 2021 r., wyrok TK z 24 lutego 2025 r., sygn. SK 39/19	8
Kwestia opodatkowania przychodów z tytułu pracy najemnej wykonywanej na statku w świetle polsko-norweskiej UPO, zagadnienie na uchwałę NSA z 19 lutego 2025 r., sygn. II FSK 785/22	9
Kwestia stosowania art. 272 § 1 ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi odnośnie do przepisów stanowiących podstawę wydania orzeczenia niekończącego postępowania w sprawie, w tym orzeczenia w przedmiocie prawa pomocy, zagadnienie na uchwałę NSA (wniosek Prezesa NSA) z 10 lutego 2025 r., sygn. BO.511.1.2025	9

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwalifikacja na gruncie VAT sprzedaży samochodów prywatnych przejściowo wykorzystywanych w prowadzonej działalności rolniczej , wyrok NSA z 27 lutego 2025 r., I FSK 1631/21	9
Ustalenie momentu powstania przychodu z tytułu nadpłaty zarachowanej na wniosek podatnika na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych , wyrok NSA z 20 lutego 2025 r., sygn. II FSK 672/22	10
Warunkiem powstania zakładu w świetle art. 4a pkt 11 ustawy CIT w zw. z art. 5 ust. 1 polsko-duńskiej UPO jest uzyskiwanie przez niego zysków na terytorium Polski , wyrok NSA z 19 lutego 2025 r., sygn. II FSK 609/22	10
Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kosztów zaniechanej inwestycji w przypadku podjęcia decyzji o definitywnym zaniechaniu odbioru mebli od wykonawcy , wyrok NSA z 18 lutego 2025 r., sygn. II FSK 632/22	10
Dostawa zabudowanej działki wraz z udziałem w nieruchomości, przez którą przebiega droga wewnętrzna i zarazem dojazdowa do sieci dróg publicznych stanowi jedno świadczenie kompleksowe , wyrok NSA z 18 lutego 2025 r., sygn. I FSK 1766/21	10
Kwestia oceny, czy wydanie towaru oszustowi stanowi dostawę towaru na gruncie VAT , wyrok NSA z 18 lutego 2025 r., sygn. I FSK 1482/21	10

Solidarna odpowiedzialność członka zarządu za zaległości podatkowe spółki w VAT, wyrok TSUE z 27 lutego 2025 r., sygn. C-277/24

Artykuł 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, prawem do obrony i zasadą proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że: nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniom krajowym i praktyce krajowej, zgodnie z którymi osoba trzecia, która może zostać uznana za solidarnie odpowiedzialną za zobowiązanie podatkowe osoby prawnej, nie może być stroną w postępowaniu prowadzonym przeciwko tej osobie prawnej w celu ustalenia jej zobowiązania podatkowego, bez uszczerbku dla konieczności, by ta osoba trzecia w toku ewentualnie prowadzonego wobec niej postępowania w przedmiocie odpowiedzialności solidarnej mogła skutecznie podważyć ustalenia faktyczne i kwalifikacje prawne dokonane przez organ podatkowy w ramach pierwszego postępowania i mieć dostęp do jego akt, z poszanowaniem praw wspomnianej osoby prawnej lub innych osób trzecich.

Korzystanie ze zwolnień od podatku dochodowego przez instytucje wspólnego inwestowania posiadające siedzibę w innym niż Polska państwie członkowskim UE lub EOG, wyrok TSUE z 27 lutego 2025 r., sygn. C-18/23

Artykuł 63 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które przewidują, iż jedynie przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania zarządzane przez podmiot zewnętrzny, który prowadzi działalność na podstawie zezwolenia wydanego przez właściwe organy nadzoru nad rynkiem finansowym państwa, w którym podmiot ten ma swoją siedzibę, może korzystać ze zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych w zakresie dochodów z inwestycji dokonanych przez to przedsiębiorstwo, i które w związku z tym nie przyznają takiego zwolnienia przedsiębiorstwom zbiorowego inwestowania zarządzanym wewnątrznie, utworzonym zgodnie z przepisami innego państwa członkowskiego, w sytuacji gdy prawo pierwszego państwa człon-

kowskiego zezwala jedynie na tworzenie przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania zarządzanych zewnątrznie.

Kwestia zgodności art. 149 § 1 pkt 3 ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 w zw. z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, wyrok TK z 26 lutego 2025 r., sygn. SK 100/22

Art. 149 § 1 pkt 3 ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, rozumiany w ten sposób, że uniemożliwia rozpoznanie merytoryczne przez sąd administracyjny skargi na bezczynność po zakończeniu przez organ administracji publicznej prowadzonego postępowania poprzez wydanie decyzji lub innego przewidzianego prawem rozstrzygnięcia, mimo że skarga na bezczynność została wniesiona zanim stronie doręczono decyzję lub inne rozstrzygnięcie, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 w zw. z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP.

Czasowe ograniczenie prowadzenia działalności gospodarczej polegające na zamknięciu części lokali w galerii handlowej z uwagi na regulację dotyczącą COVID-19 nie jest sytuacją objętą wyrokiem TK z 24 lutego 2021 r., wyrok TK z 24 lutego 2025 r., sygn. SK 39/19

Czasowe ograniczenie prowadzenia działalności gospodarczej polegające na zamknięciu części lokali w galerii handlowej z uwagi na regulację dotyczącą COVID-19 nie jest sytuacją objętą wyrokiem TK z 24 lutego 2021 r. (sygn. SK 39/19), świadcząca o niewykorzystywaniu nieruchomości do działalności gospodarczej. Nieruchomości były w tym okresie ujęte w środkach trwałych spółki, spółka dokonywała odpisów amortyzacyjnych od ww. budynków i budowli. Wydatki na utrzymanie i eksploatację nieruchomości były ujmowane w kosztach prowadzonej działalności gospodarczej. Powierzchnia użytkowa lokali objętych ograniczeniami wprawdzie była w okresie od marca 2020 r. do maja 2020 r. wyłączona z użytkowania, tj. lokale były niedostępne dla klientów, jednakże lokale te nie zostały opróżnione przez najemców, a znajdujące się w tych lokalach przedmioty nie zostały zabrane przez najemców i nie zostały zawarte protokoły zdania nierucho-

mości. Powierzchnia części wspólnych była w ww. okresie wykorzystywana w ograniczonym zakresie - umożliwiającym funkcjonowanie lokali nieobjętych obostrzeniami (np. po powierzchni tej poruszali się pracownicy ochrony).

Przedstawione wyżej ustalenia faktyczne nie odpowiadają wskazanym przez TK kryteriom istotnym dla zgodnej z Konstytucją RP wykładni art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Spółka była w analizowanym roku podatkowym przedsiębiorcą i wykorzystywała przedmioty opodatkowania w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. W takich okolicznościach nie budzi wątpliwości zastosowanie do opodatkowania spornej nieruchomości stawek podatkowych dla nieruchomości związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Kwestia opodatkowania przychodów z tytułu pracy najemnej wykonywanej na statku w świetle polsko-norweskiej UPO, zagadnienie na uchwałę NSA z 19 lutego 2025 r., sygn. II FSK 785/22

Czy na gruncie sformułowania użytego w art. 14 ust. 3 Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, podpisanej w Warszawie 9 września 2009 r., zmienionej Protokołem z 5 lipca 2012 r., mówiącego o tym, że „wynagrodzenie uzyskane w związku z wykonywaniem pracy najemnej na pokładzie statku morskiego eksploatowanego w transporcie międzynarodowym przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa, może być opodatkowane w tym Państwie”, zastosowanie znajduje metoda unikania podwójnego opodatkowania w Polsce, o której stanowi art. 22 ust. 1 lit. a-d tej Konwencji, w przypadku, gdy osoba mająca miejsce zamieszkania w Polsce i osiągająca z tego tytułu dochód, nie podlega z tytułu jego uzyskania, zgodnie z prawem wewnętrznym Norwegii, obowiązkomu podatkowemu?

Kwestia stosowania art. 272 § 1 ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi odnośnie do przepisów stanowiących podstawę wydania orzeczenia niekończącego postępowania w sprawie, w tym orzeczenia w przedmiocie prawa pomocy, zagadnienie na uchwałę NSA (wniosek Prezesa NSA) z 10 lutego 2025 r., sygn. BO.511.1.2025

Czy art. 272 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z art. 190 ust. 4 i art. 8 ust. 2 Konstytucji RP może stanowić podstawę wznowienia postępowania sądowo administracyjnego także w przypadku, gdy rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją dotyczy przepisów stanowiących podstawę wydania orzeczenia niekończącego postępowania w sprawie, w tym orzeczenia w przedmiocie prawa pomocy?

Kwalifikacja na gruncie VAT sprzedaży samochodów prywatnych przejściowo wykorzystywanych w prowadzonej działalności rolniczej, wyrok NSA z 27 lutego 2025 r., sygn. I FSK 1631/21

Dokonując oceny na gruncie podatku VAT sprzedaży przez osobę fizyczną (rolnika ryczałtowego) samochodów osobowych, przejściowo wykorzystywanych w prowadzonej działalności rolniczej, nie można pomijać wyroku TSUE z 8 marca 2001 r. w sprawie C-415/98 (Bakcsi). Z wyroku tego wynika, że jeżeli podatnik, który nabywa składnik majątku w celu wykorzystywania go zarówno na cele działalności gospodarczej, jak i do celów prywatnych może zatrzymać go w całości w swoim majątku prywatnym i w ten sposób całkowicie wyłączyć go z systemu opodatkowania VAT, pod warunkiem, że przy jego nabyciu nie odliczono podatku naliczonego. Skoro rolnik ryczałtowy nabył samochody do majątku prywatnego, nie dokonał odliczenia VAT naliczonego przy ich nabyciu, mógł zatrzymać wszystkie pojazdy w swoim majątku prywatnym, pomimo że przejściowo wykorzystywał je na potrzeby działalności rolniczej. Tym samym dokonując ich sprzedaży nie działa w charakterze podatnika VAT.

Ustalenie momentu powstania przychodu z tytułu nadpłaty zarachowanej na wniosek podatnika na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych, wyrok NSA z 20 lutego 2025 r., sygn. II FSK 672/22

W sytuacji gdy podatnik wnosi o zarachowanie nadpłaty, która powstała w tym przypadku w podatku od nieruchomości, na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych w tym podatku, a wcześniej wydatki na zapłatę tego podatku zaliczył do kosztów uzyskania przychodu, podstawą do ustalenia momentu powstania przychodu z nadpłaty w podatku od nieruchomości, jest przepis art. 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ust. 4 pkt 6 ustawy CIT. W przypadku gdy nadpłata zostaje przerachowana (zaliczona) przez organ podatkowy na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych za dzień otrzymania nadpłaty należy uznać dzień wymagalności przyszłego zobowiązania, na który ma zostać przerachowana nadpłata. Z tym też dniem należy uznać, że podatnik uzyskał przychód podlegający opodatkowaniu na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ust. 4 pkt 6 ustawy CIT.

Warunkiem powstania zakładu w świetle art. 4a pkt 11 ustawy CIT w zw. z art. 5 ust. 1 polsko-duńskiej UPO jest uzyskiwanie przez niego zysków na terytorium Polski, wyrok NSA z 19 lutego 2025 r., sygn. II FSK 609/22

W świetle art. 7 polsko-duńskiej UPO, aby powstał zakład na terytorium Polski, to muszą być tam generowane zyski dla Polski. Tymczasem, skoro z opisu stanu faktycznego wyraźnie wynika, że w Polsce spółka duńska nie będzie uzyskiwała żadnych przychodów (dochodów), czyli zyski nie zostaną wygenerowane, to nie ma podstaw do przyjęcia, że na terytorium Polski powstanie zakład.

Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kosztów zaniechanej inwestycji w przypadku podjęcia decyzji o definitywnym zaniechaniu odbioru mebli od wykonawcy, wyrok NSA z 18 lutego 2025 r., sygn. II FSK 632/22

Przepis art. 15 ust. 4f ustawy CIT odnosi się wyraźnie do likwidacji lub zbycia środka trwałego. Aby uznać wydatki za koszty zaniechanych inwestycji, na podstawie art.

15 ust. 4f ustawy CIT - co do zasady, musi dojść do fizycznej likwidacji lub sprzedaży niedokończonej inwestycji. W konsekwencji zgodzić należy się ze stanowiskiem organu, że podjęcie przez spółkę decyzji o zaniechaniu inwestycji poprzez definitywne zaniechanie odbioru mebli, w następstwie której sporządzony zostanie protokół likwidacyjny i dokonanie wykreślenia z ewidencji księgowej nosi co prawda znamiona trwałego i definitywnego zaprzestania działań inwestycyjnych w tym zakresie, niemniej nie spełnia przesłanek z art. 15 ust. 4f ustawy CIT.

Dostawa zabudowanej działki wraz z udziałem w nieruchomości, przez którą przebiega droga wewnętrzna i zarazem dojazdowa do sieci dróg publicznych stanowi jedno świadczenie kompleksowe, wyrok NSA z 18 lutego 2025 r., sygn. I FSK 1766/21

W świetle orzecznictwa TSUE przyjęć należy, że spółka dokonując dostawy zabudowanej działki wraz z udziałem w nieruchomości, przez którą przebiega istotna infrastruktura towarzysząca (droga wewnętrzna i zarazem dojazdowa do sieci dróg publicznych) wykonuje jedno świadczenie kompleksowe, opodatkowane jednolitą stawką, właściwą dla świadczenia dominującego, czyli dostawy działki zabudowanej.

Kwestia oceny, czy wydanie towaru oszustowi stanowi dostawę towaru na gruncie VAT, wyrok NSA z 18 lutego 2025 r., sygn. I FSK 1482/21

Z okoliczności sprawy wynika, że została zrealizowana dostawa towarów, w ramach której nastąpił wywóz towarów z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju. Co prawda, dostawa ta nastąpiła na rzecz innego podmiotu niż wskazują na to warunki zamówienia, jednak nie zmienia to faktu, że dostawa miała miejsce. Okoliczność, że spółka nie otrzymała za dokonaną dostawę zapłaty, gdyż osoba zamawiająca towar podszyła się pod firmę, która zamówienia nie dokonała, nie wpływa na opodatkowanie samej czynności. Przepisy ustawy VAT nie uzależniają opodatkowania czynności od otrzymania zapłaty. W konsekwencji w sprawie doszło do dostawy towarów rozumianej, jako przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Kwestia oceny, czy działalność, którą spółka fińska zamierza prowadzić w Polsce, będzie spełniała przesłanki powstania zakładu spółki w Polsce w rozumieniu art. 5 polsko-fińskiej UPO oraz art. 4a pkt 11 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 lutego 2025 r., 0114-KDIP2-1.4010.740.2024.2.MW	13
Moment osiągnięcia przychodów z tytułu częściowego wykonania usługi badań klinicznych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 lutego 2025 r., 0111-KDIB1-2.4010.716.2024.2.AW	13
Zasady opodatkowania VAT opłaty za szybkie uruchomienie pożyczki, opłaty rekompensacyjnej, opłaty za zmianę harmonogramu spłaty oraz opłaty z tytułu windykacji, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 lutego 2025 r., 0114-KDIP4-3.4012.754.2024.1.MKA	14
Zasady zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków w zakresie CSR, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 lutego 2025 r., 0111-KDIB1-1.4010.759.2024.3.KM	15
Kwestia opodatkowania VAT przedterminowego rozwiązania umowy o roboty budowlane, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 lutego 2025 r., 0111-KDIB3-1.4012.747.2024.2.KO	15
Spółka prowadząca działalność polegającą na wynajmie krótkoterminowym apartamentów, gdzie apartamenty udostępniane są klientom na pobyt czasowy razem z usługami dodatkowymi jest spółką nieruchomościową w rozumieniu art. 4a pkt 35 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 lutego 2025 r., 0111-KDIB1-2.4010.2.2025.2.ANK	16
Przesłanki uznania udzielania pożyczek za usługi pomocnicze, o których mowa w art. 90 ust. 6 ustawy VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 lutego 2025 r., 0112-KDIL3.4012.791.2024.2.EW	17

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Zasady korzystania z ulgi na innowacyjnych pracownikach, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 lutego 2025 r., 0114-KDIP2-1.4010.672.2024.1.MR1	17
Obniżenie wartości początkowej środka trwałego o różnicę pomiędzy oszacowaną ceną nabycia odłączanych elementów budynku a przypadającą na nie sumę odpisów amortyzacyjnych. Zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów straty powstałej z tytułu częściowej likwidacji środka trwałego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 7 lutego 2025 r., 0114-KDIP2-2.4010.698.2024.1.RK	18
Użytkowanie samochodu wyścigowego spełnia przesłanki użytkowania urządzenia przemysłowego o którym mowa zarówno w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT jak i art. 12 ust. 3 polsko-belgijskiej UPO Należności z tytułu usług reklamowych nie mieszczą się w zakresie definicji „należności licencyjnych”, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 lutego 2025 r., 0111-KDIB1-2.4010.592.2024.2.DK	19
Kwestia ustalenia, czy spółka będzie spełniać warunek zatrudnienia określony w art. 28j ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 28j ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 lutego 2025 r., 0111-KDIB2-1.4010.675.2024.1.AS	19
Ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne zleceniobiorców i osób zatrudnionych na podstawie kontraktu menedżerskiego w związku z oddelegowaniem do pracy poza granicami kraju, decyzja Oddziału ZUS w Gdańsku z 16 stycznia 2025 r.	20

Kwestia oceny, czy działalność, którą spółka fińska zamierza prowadzić w Polsce, będzie spełniała przesłanki powstania zakładu spółki w Polsce w rozumieniu art. 5 polsko-fińskiej UPO oraz art. 4a pkt 11 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 lutego 2025 r., 0114-KDIP2-1.4010.740.2024.2.MW

Działalność, którą spółka z Finlandii zamierza prowadzić w Polsce, nie będzie spełniała przesłanek powstania zakładu spółki w Polsce w rozumieniu art. 5 polsko-fińskiej UPO oraz art. 4a pkt 11 ustawy CIT. Kluczowe znaczenie będzie miał fakt, że spółka nie będzie posiadała stałej placówki w Polsce. Spółka nie będzie bowiem posiadała kontroli nad magazynem ani personelem usługodawcy. Wszelkie operacje logistyczne i techniczne będą realizowane wyłącznie przez pracowników polskiego partnera zgodnie z jego wewnętrznymi procedurami, co wykluczy możliwość przypisania odpowiedzialności za te czynności spółce. Dodatkowo, spółka nie będzie zatrudniała w Polsce pracowników ani przedstawicieli, co oznacza, że nie będzie prowadziła żadnej działalności gospodarczej za pośrednictwem lokalnego personelu. Usługodawca nie będzie posiadał prawa do zawierania umów w Polsce w imieniu spółki. Negocjacje oraz wszystkie kluczowe decyzje dotyczące kontraktów z klientami będą podejmowane wyłącznie przez pracowników spółki w Finlandii. Usługodawca nie będzie angażował się w te procesy, co dodatkowo wykluczy uznanie jego działań za działalność zależnego przedstawiciela w rozumieniu art. 5 ust. 5 ww. UPO.

Tym samym nie będzie on działał w imieniu spółki ani w jej interesie w zakresie zawierania umów. Usługi zakupywane przez spółkę w Polsce od usługodawcy mają wyłącznie charakter pomocniczy i przygotowawczy. Usługi magazynowe oraz techniczne, takie jak instalacja oprogramowania, będą stanowiły jedynie wsparcie głównej działalności spółki, jaką jest sprzedaż gotowych urządzeń sieciowych. W świetle art. 5 ust. 4 lit. a i e polsko-fińskiej UPO, takie czynności nie prowadzą do powstania zakładu. Wszystkie powyższe aspekty potwierdzają, że działalność spółki w Polsce będzie spełniała kryteria działalności pomocniczej i przygotowawczej, co wykluczy powstanie zakładu w Polsce.

Moment osiągnięcia przychodów z tytułu częściowego wykonania usługi badań klinicznych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 lutego 2025 r., 0111-KDIB1-2.4010.716.2024.2.AW

Badanie kliniczne jest usługą długotrwałą, którego czas trwania nie jest precyzyjnie określony, przy czym może trwać nawet kilka lat. Stąd w umowach zawarto postanowienia, zgodnie z którymi usługa będzie przyjmowana częściowo aż do całkowitego zakończenia badań klinicznych objętych daną umową. Strony, co określony czas, będą przystępowały do procedury odbioru części usługi i kalkulacji wynagrodzenia należnego spółce i badaczowi (na ogół trzy miesiące). Przychód należny z tytułu ww. usług powinien być określany na zasadach ogólnych wynikających z art. 12 ust. 3a ustawy CIT, czyli z chwilą zaistnienia najwcześniejszego zdarzenia wymienionego w tym przepisie. Nie można uznawać usługi za zrealizowaną z chwilą akceptacji usługi przez usługobiorcę oraz przyznania spółce określonej kwoty wynagrodzenia. Należy zauważyć, że akceptacja usługi przez usługobiorcę oraz przyznanie spółce określonej kwoty wynagrodzenia są czynnościami w zakresie wzajemnych rozliczeń pomiędzy spółką a usługobiorcą, natomiast obiektywnie rzecz ujmując nie wpływają one na kształt usługi (treść) ani na fakt jej rzeczywistego zrealizowania. O wykonaniu usługi decydują czynności, które wykonał usługodawca, a nie okoliczność jej rozliczenia z usługobiorcą.

Tym samym należy przyjąć, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z częściowym wykonaniem usług, gdyż charakter i sposób pobierania wynagrodzenia powoduje, że usługa wykonywana jest częściowo – płatność jest otrzymywana po spełnieniu określonych warunków, a więc za wykonanie usługi. Otrzymane wynagrodzenie ponadto będzie w pełni odpowiadało wykonanym czynnościom. Świadczy o tym fakt, że jego wysokość uzależniona jest od liczby zrealizowanych wizyt przez uczestników badania. Wobec powyższego w analizowanej sprawie, momentem powstania przychodu będzie dzień, w którym dana część usługi, dla której określono zapłatę, zostanie wykonana.

Również w przypadku gdy sponsor reguluje płatność przed finalnym zatwierdzeniem

zestawienia i przed wystawieniem przez spółkę faktury, przychód należy rozpoznać w dacie zajścia najwcześniejszego ze zdarzeń, czyli w przedstawionej sytuacji w dacie częściowego wykonania usługi, chyba że wcześniej sponsor ureguluje płatność.

Zasady opodatkowania VAT opłaty za szybkie uruchomienie pożyczki, opłaty rekompensacyjnej, opłaty za zmianę harmonogramu spłaty oraz opłaty z tytułu windykacji, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 lutego 2025 r., 0114-KDIP4-3.4012.754.2024.1.MKA

Ze stanu faktycznego wynika, że w związku z udzielaniem pożyczek niezbędne jest rozpatrzenie wniosku o pożyczkę. Spółka planuje pobierać opłatę za priorytetowe rozpatrzenie wniosku poza kolejnością, w tym priorytetową analizę dokumentów niezbędnych do jego rozpatrzenia. Planuje również pobieranie opłaty rekompensacyjnej naliczanej w przypadku wcześniejszej całkowitej spłaty pożyczki oraz opłaty za zmianę harmonogramu spłaty. W ww. przypadkach spółka będzie zatem wykonywać określone czynności na rzecz pożyczkobiorcy za wynagrodzeniem, w postaci wskazanych opłat. Pomiędzy spółką a pożyczkobiorcą powstanie w takiej sytuacji stosunek zobowiązaniowy: spółka wykona określone świadczenie, a pożyczkobiorca uiści na rzecz spółki określoną opłatę. W związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie wystąpią przesłanki stanowiące podstawę uznania wykonywanych przez spółkę czynności, za które pobierane będą ww. opłaty za podlegające opodatkowaniu VAT na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, jako odpłatne świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy VAT.

Opłata za szybkie uruchomienie pożyczki, polegająca na priorytetowym rozpatrzeniu wniosku poza kolejnością, w tym priorytetowej analizie dokumentów niezbędnych do jego rozpatrzenia i w efekcie przyznaniu pożyczkobiorcy w trybie przyspieszonym środków pieniężnych wynikających z umowy pożyczki spełniać będzie warunki do uznania jej za wynagrodzenie za świadczenie usług, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy VAT, podlegające opodatkowaniu VAT. Samo rozpatrzenie wniosku niewątpliwie stanowi element niezbędny do udzielenia pożyczki. Czynność dodatkowa, jaką jest priorytetowe rozpatrzenie takiego wniosku, za którą

to czynność spółka będzie pobierać opłatę nie będzie miała wpływu na samo udzielenie przez spółkę pożyczki. Jest to czynność samodzielna, odrębna od samego udzielenia pożyczki, wykonywana na żądanie pożyczkobiorcy, i co istotne, niezależnie od wykonywanych przez spółkę usług. Co prawda czynność ta będzie w pewien sposób powiązana z zawieraną umową pożyczki, jednakże samo jej wykonanie w żaden sposób nie służy lepszemu wykonaniu usługi głównej. Usługa główna (udzielenie pożyczki) może bez żadnego uszczerbku być wykonana bez świadczenia dodatkowego, za które pobierana będzie przedmiotowa opłata - spółka wniosek o pożyczkę i tak rozpatrzy, niezależnie od otrzymania opłaty za jego priorytetowe rozpatrzenie. Zatem wykonywane przez spółkę dodatkowe czynności, za które będzie ona pobierać opłaty, stanowią odrębne, poboczne usługi do usługi zasadniczej i ich celem nie jest wykonanie usługi zasadniczej - udzielenia pożyczki. Nie znajdzie tu zatem zastosowania art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT i do czynności tych spółka nie będzie mogła zastosować zwolnienia od podatku.

Jeśli wziąć pod uwagę, że na podstawowe i kluczowe etapy zarządzania składają się: planowanie, organizowanie zasobów, wdrażanie tego co zaplanowane oraz monitoring, ewaluacja i kontrola przeprowadzonych działań to należy uznać, że opłaty: rekompensacyjna naliczana w przypadku wcześniejszej całkowitej spłaty pożyczki oraz za zmianę harmonogramu spłaty, stanowią będą wynagrodzenie za świadczenie usług, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy VAT, podlegające opodatkowaniu VAT, wpisujące się w zakres usług zarządzania pożyczką. Powyższe czynności nie będą usługami w zakresie udzielania pożyczki, jednakże będą się wpisywały w zakres pojęcia zarządzania pożyczkami, a tym samym będą korzystały ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT.

Opłaty za wystawienie i wysłanie noty odsetkowej, z tytułu obciążenia klienta odsetkami o charakterze karnym od zobowiązania przeterminowanego w przypadku wystąpienia opóźnień w spłacie po stronie pożyczkobiorcy, nie stanowią wynagrodzenia będącego odpłatnością za czynności określone w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, a zatem dotyczą czynności niepodlegających opodatkowaniu VAT. Powyższe ozna-

cza, że w tej sytuacji spółka nie będzie zobowiązana do naliczania podatku VAT w związku z pobraniem ww. opłat.

Analogicznie jak w przypadku ww. opłat za wystawienie i wysłanie noty odsetkowej, pobierane opłaty za czynności firmy windykacyjnej nie będą stanowiły wynagrodzenia za świadczenie usług, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy VAT, podlegające opodatkowaniu VAT na podstawie art. 5 tej ustawy. Obciążanie przez spółkę pożyczkobiorców ww. opłatami windykacyjnymi nie będzie kreowało żadnych nowych usług wykonywanych na rzecz tych pożyczkobiorców poza wcześniej zawartymi umowami pożyczki. Nie można uznać za usługę przeniesienia poniesionych przez spółkę kosztów nabytych usług windykacyjnych na pożyczkobiorcę, który w terminie nie uiszczył należności na rzecz spółki. W przypadku przedstawionych przez spółkę opłat z tytułu windykacji brak jest związku pomiędzy świadczeniem a wynagrodzeniem. Opłaty te stanowią co do zasady płatności o charakterze karnym (sankcyjnym). Usługi windykacji będą świadczone przez firmę windykacyjną na rzecz spółki, a nie na rzecz pożyczkobiorców, mimo że ostateczny koszt tych usług będzie ponoszony przez pożyczkobiorców. Opłaty te nie mają związku z wykonywaniem czynności, których dotyczy windykacja należności (pożyczki), w tym sensie, że przesłanki ich pobrania i sam pobór następują już po wykonaniu usługi i z tego też powodu opłaty takie nie mogą być uznane za element zwiększający wynagrodzenie za usługi. W związku z powyższym należy stwierdzić, że opłaty z tytułu windykacji, którymi spółka będzie obciążać pożyczkobiorców, nie będą stanowiły wynagrodzenia za usługi podlegające opodatkowaniu VAT.

Zasady zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków w zakresie CSR, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 lutego 2025 r., 0111-KDIB1-1.4010.759.2024.3.KM

Wskazane we wniosku działania w zakresie CSR (tj. koszty związane z realizacją nasadzeń i realizacją zobowiązań wynikających z porozumienia) wpisują się w definicję społecznej odpowiedzialności biznesu i mogą przyczynić się do budowania długoterminowego zaufania pracowników i społeczności lokalnej oraz pozostałych interesariuszy.

Większe zaufanie z kolei jest fundamentem tworzenia otoczenia, w którym spółka podejmuje i może podejmować inicjatywy innowacyjne i rozwijać się. Ponadto wydatki poniesione w ramach opisywanej inicjatywy CSR służą nie tylko uzyskaniu przychodów, ale również zachowaniu i zabezpieczeniu ich źródła. Zatem istnieje związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy ponoszonymi przez spółkę kosztami związanymi z wykonaniem nasadzeń i realizacją zobowiązań wynikających z porozumienia, a prowadzoną przez spółkę działalnością gospodarczą (osiąganiem przychodów). Powyższe koszty jako koszty pośrednio związane z uzyskiwanymi przychodami, stanowią koszty uzyskania przychodów podlegające potrąceniu na zasadach określonych w art. 15 ust. 4d ustawy CIT. Zatem wydatki związane z wykonaniem nasadzeń i realizacją zobowiązań wynikających z porozumienia, jako koszty pośrednio związane z uzyskiwanymi przychodami, stanowią koszty uzyskania przychodów w dacie ich poniesienia.

Kwestia opodatkowania VAT przedterminowego rozwiązania umowy o roboty budowlane, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 lutego 2025 r., 0111-KDIB3-1.4012.747.2024.2.KO

Odnosząc się do kwestii opodatkowania VAT kwoty, której domaga się spółka od kontrahenta na podstawie art. 649(4) § 3 KC za przedterminowe rozwiązanie umowy z winy kontrahenta, należy wskazać, że rozwiązanie umowy nie nastąpiło za zgodą obydwu stron umowy o roboty budowlane, ale w wyniku jednostronnego oświadczenia woli złożonego przez spółkę. Spółka nie świadczy na rzecz kontrahenta jakiegokolwiek usługi, ponieważ odstępuje od świadczenia usług z przyczyn leżących po stronie kontrahenta. Spółka jedynie złożyła oświadczenia o odstąpieniu od umowy i skierowała do kontrahenta wezwania do zapłaty. W związku z odstąpieniem od umowy z przyczyn leżących po stronie inwestora, tj. nieprzedstawieniem gwarancji zapłaty, spółka nie jest zobowiązana do spełnienia jakiegokolwiek świadczenia na rzecz kontrahenta. W efekcie podjęcia takiej decyzji, spółka pobiera od kontrahenta opłatę, która nie jest wynagrodzeniem za żadną usługę wykonaną przez spółkę, lecz ma charakter zbliżony do kary umownej, która ma zrekompensować fakt, że spółka była gotowa świadczyć usługi, ale nie mogła ich kon-

tynuować z winy kontrahenta. Reasumując kwota żądana na podstawie art. 649(4) § 3 KC nie stanowi wynagrodzenia za transakcję podlegającą opodatkowaniu VAT i nie będzie podlegała opodatkowaniu VAT.

Spółka prowadząca działalność polegającą na wynajmie krótkoterminowym apartamentów, gdzie apartamenty udostępniane są klientom na pobyt czasowy razem z usługami dodatkowymi jest spółką nieruchomościową w rozumieniu art. 4a pkt 35 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 lutego 2025 r., 0111-KDIB1-2.4010.2.2025.2.ANK

Ze stanu faktycznego wynika, że spółka prowadzi działalność polegającą na wynajmie krótkoterminowym apartamentów tzw. serviced apartments, gdzie apartamenty udostępniane są klientom na pobyt czasowy razem z usługami dodatkowymi. Dominującym elementem wynajmu krótkoterminowego (usługi hotelowej/umowy krótkotrwałego zakwaterowania) jest najem, natomiast usługi świadczone w obrębie obiektu, tj. sprzątanie, wymiana pościeli i ręczników, uzupełnienie środków czystości, mają charakter dodatkowy wobec głównej funkcji usługi, jaką jest wynajem. Umowa wynajmu klientom apartamentów na pobyt czasowy ma zatem charakter umowy mieszanej łączącej elementy treści różnych typów umów. Należy przyjąć, że jeżeli świadczeniem głównym umowy mieszanej jest korzystanie z rzeczy (oddanie części nieruchomości do używania), to taka umowa nienazwana ma charakter podobny do umowy najmu, o której mowa w KC.

Usługa wynajmu krótkoterminowego, gdzie klient meldowany jest do apartamentu o określonym standardzie na pobyt czasowy wraz z usługami dodatkowymi, tj. sprzątanie, wymiana pościeli i ręczników, uzupełnienie środków czystości – jest usługą, o której mowa art. 4a pkt 35 ustawy CIT, ponieważ jej głównym celem jest najem nieruchomości w postaci udostępnienia noclegu, natomiast pozostałe świadczenie są wtórne względem podstawowego celu zawarcia takiej umowy. Z kolei pozostałe wymienione przez spółkę we wniosku świadczenia

komplementarne oferowane w obiekcie takie jak zajęcia fitness, wynajem rowerów, masaż i wellness itp. są elementem świadczonej przez spółkę usługi w ramach najmu krótkoterminowego. Ze świadczeń objętych tymi usługami korzystają bowiem goście zakwaterowani w apartamentach, dodatkowo, przy okazji korzystania z zakwaterowania w apartamencie a zatem w związku z nabyciem podstawowej świadczonej przez spółkę usługi wynajmu apartamentów. Mają one zatem charakter dodatkowy wobec głównej funkcji usługi, jaką jest wynajem. Zatem, wobec spełnienia pozostałych przesłanek z art. 4a pkt ustawy CIT, spółkę należy uznać za spółkę nieruchomościową.

Skoro środki trwale – budynki A i B: stanowią własność spółki, zostały oddane w całości albo w części do używania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, są położone na terytorium Polski, należy uznać że spółka podlega opodatkowaniu podatkiem od przychodów z budynków stosownie do art. 24b ustawy CIT.

Podatek od przychodów z budynków ma charakter miesięczny. W związku z tym, w przypadku najmu kilka dni w miesiącu bądź w różnych dniach w miesiącu, skutkuje koniecznością opodatkowania tych części budynku w proporcji, w jakiej ich powierzchnia pozostaje do całkowitej powierzchni użytkowej tego budynku. Należy również zauważyć, że termin na wpłatę podatku upływa w 20 dniu miesiąca następującego po miesiącu, za który obliczany jest podatek. W związku z tym w momencie wpłaty zaliczki podatnik powinien wiedzieć, czy i w jakiej faktycznie części wynajmował budynek.

W związku z literalnym brzmieniem art. 16c pkt 2a ustawy CIT, wprowadzonym od 1 stycznia 2022 r., z prawa do amortyzacji nie może skorzystać podatnik będący właścicielem budynku/lokalu mieszkalnego. Skoro obydwa budynki sklasyfikowane są według Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych jako budynki mieszkalne to na podstawie art. 16c ust. 2a ustawy CIT spółka nie jest uprawniona do amortyzacji tych budynków.

Przesłanki uznania udzielania pożyczek za usługi pomocnicze, o których mowa w art. 90 ust. 6 ustawy VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 lutego 2025 r., 0112-KDIL3.4012.791.2024.2.EW

Oceniając czy mamy do czynienia z transakcjami pomocniczymi (sporadycznymi), o których mowa w art. 90 ust. 6 ustawy VAT, należy uznać, że liczba udzielonych pożyczek, stopień zaangażowania zasobów spółki, a także stopień powiązania tych czynności z podstawową działalnością spółki, przemawia za uznaniem tych czynności za pomocnicze (sporadyczne) w rozumieniu wskazanego wyżej przepisu. W przypadku udzielonych pożyczek, stopień zaangażowania zasobów własnych jest niewielki. Wysokość obrotu z tych transakcji w porównaniu do całego obrotu spółki jest znikomy. Nie można też przyjąć, by liczba udzielonych pożyczek była znacząca. Co istotne, pożyczki te były udzielone jedynie spółkom z grupy i nie były/nie są udzielane podmiotom zewnętrznym. Poza wykorzystaniem środków pieniężnych, w celu udzielenia pożyczek nie angażują Państwo pozostałych składników majątku (aktywów) oraz nabytych towarów lub usług, w szczególności spółka nie zwiększyła zatrudnienia w celu udzielania pożyczek. Ponadto, nie świadczyła usług udzielania pożyczek osobom trzecim, a tylko podmiotom z grupy, a udzielenie ww. pożyczek miało/ma/będzie miało charakter poboczny, niekonieczny i pomocniczy.

W związku z powyższym, udzielenia pożyczek nie można powiązać z podstawową działalnością spółki, którą jest świadczenie usług IT dla branży transportowej. Zatem omawiane transakcje udzielania pożyczek nie są/nie będą wykonywane jako element profesjonalnej działalności gospodarczej spółki i wpływ tych transakcji na ogólną sytuację finansową spółki nie jest istotny. Świadczenie takich usług nie jest wynikiem planowanych działań, lecz jest podyktowane aktualnymi potrzebami związanymi z realizacją działalności spółek zależnych.

Wobec powyższego należy uznać, że czynności te nie stanowią/nie będą stanowiły bezpośredniego, stałego i koniecznego rozszerzenia działalności gospodarczej spółki. Tym samym, skoro udzielone pożyczki pozostałym spółkom z grupy nie były związane z zasadniczą działalnością gospodarczą

spółki oraz nie stanowią bezpośredniego, stałego i koniecznego rozszerzenia działalności gospodarczej spółki, to oceniając ich charakter należy uznać je za pomocnicze. Wobec powyższego, należy zgodzić się, że świadczone przez spółkę usługi dotyczące udzielania pożyczek na rzecz spółek z grupy, na podstawie przedstawionego we wniosku opisu sprawy, spełniają/będą spełniały kryteria uznania ich za transakcje pomocnicze, o których mowa w art. 90 ust. 6 pkt 2 ustawy VAT, co oznacza, że uzyskany z nich obrót w postaci wynagrodzenia nie powinien być uwzględniany przy wyliczaniu proporcji, o której mowa w art. 90 ust. 2 i 3 ustawy VAT.

Zasady korzystania z ulgi na innowacyjnych pracowników, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 lutego 2025 r., 0114-KDIP2-1.4010.672.2024.1.MR1

Jeżeli spółka złoży zeznanie CIT-8 np. w kwietniu, to uprawnienie do pomniejszenia zaliczek, o którym mowa w art. 18db ust. 1 ustawy CIT, będzie spółce przysługiwało od miesiąca maja (tj. od miesiąca następującego bezpośrednio po miesiącu, w którym spółka złożyła CIT-8). Oznacza to, że spółka jest/będzie uprawniona do pomniejszenia zaliczek na PIT od wynagrodzeń pracowników spółki (w tym specjalistów) począwszy od miesiąca następującego bezpośrednio po miesiącu, w którym spółka złożyła CIT-8 w przypadku kiedy wynagrodzenie jest/będzie wypłacane do końca miesiąca za który jest należne w sytuacji gdy jak spółka wskazuje już w danym miesiącu są pobrane zaliczki, o których mowa w art. 32 oraz 41 ust. 1 i 4 ustawy CIT od ww. wynagrodzeń.

Wynagrodzenia pracowników spółki (w tym specjalistów) należne za dany miesiąc są wypłacane do końca miesiąca za który są należne. Zaliczki PIT wpłacane są na rachunek właściwego urzędu skarbowego zgodnie z obowiązującymi przepisami, tj. aktualnie w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym je pobrano. Tym samym wynagrodzenia za grudzień wypłacone w grudniu będą ostatnimi wynagrodzeniami roku podatkowego, w stosunku do których spółka będzie uprawniona do zastosowania ulgi. W związku z powyższym w sytuacji gdy za ostatni miesiąc roku podatkowego wynagrodzenie za ten miesiąc zostanie wypłacone w tym miesiącu oraz

w tym też miesiącu zostaną pobrane z tego tytułu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych (jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie) spółka ma/będzie miała prawo do pomniejszenia zaliczek PIT pracowników również za ostatni miesiąc roku podatkowego. W konsekwencji, spółka jest uprawniona do zastosowania ulgi na innowacyjnych pracowników, o których mowa w art. 18db ustawy CIT w zakresie zaliczek PIT pobranych od wynagrodzeń pracowników spółki (w tym specjalistów) wypłaconych w ostatnim miesiącu roku podatkowego (tj. wynagrodzeń wypłaconych w grudniu każdego roku podatkowego, od których też w grudniu będą pobierane zaliczki PIT nawet jeśli zaliczki PIT zostaną odprowadzone do urzędu skarbowego w miesiącu następnym - tj. w co do zasady w styczniu).

Prawo do odliczenia przysługuje, począwszy od następnego miesiąca po miesiącu, w którym podatnik złożył zeznanie podatkowe, w którym rozliczył dochody z działalności gospodarczej, do końca roku podatkowego. Zatem, koszty nieodliczone w danym roku w ramach ulgi B+R (koszty kwalifikowane) odlicza się w zeznaniach za kolejne sześć lat podatkowych (art. 18d ust. 8 ustawy CIT) mając również na uwadze brzmienie tego artykułu obowiązujące w poszczególnych latach. W konsekwencji podatnik w momencie złożenia zeznania podatkowego (CIT-8) za dany rok podatkowy (w którym wykaze wartość kosztów kwalifikowanych dla ulgi B+R podlegających odliczeniu w latach kolejnych) nabywa prawo do zastosowania ulgi na innowacyjnych pracowników. W ramach tego zeznania podatnik wykazuje bowiem aktywo, które będzie limitowało wartość ulgi na innowacyjnych pracowników. Jednocześnie art. 18db ust. 4 ustawy CIT wskazuje okres w jakim można skorzystać z ulgi na innowacyjnych pracowników (wskazując, kiedy najwcześniej i kiedy najpóźniej można skorzystać z ulgi tj. pomniejszenia wpłacanych zaliczek). Jednocześnie jednak art. 18db ust. 1 ustawy CIT, który przyznaje prawo do pomniejszenia zaliczek odprowadzanych przez płatnika nie wprowadza żadnych dyspozycji, ani ograniczeń czasowych.

Regulacje dotyczące ulgi na innowacyjnych pracowników nie zawierają analogicznego postanowienia, które zostało przewidziane w przypadku ulgi badawczo-rozwojowej

(art. 18d ustawy CIT), gdzie na podstawie art. 18d ust. 6 ustawy CIT umożliwiono stosowanie ulgi jedynie w odniesieniu do kosztów kwalifikowanych, które nie są przez podatnika uwzględniane w kalkulacji dochodu zwolnionego w oparciu o art. 17 ust. 1 pkt 34 lub 34a ustawy CIT. Zastosowanie art. 18d ust. 6 ustawy CIT nie może być w tej sytuacji rozszerzone na ulgę na innowacyjnych pracowników. Oznacza to, że spółka może zastosować pomniejszenie, o którym mowa w art. 18db ustawy CIT, także w odniesieniu do zaliczek PIT pobieranych od wskazanych we wniosku wynagrodzeń specjalistów zaangażowanych w działalność B+R, spełniających warunki przewidziane w art. 18db ust. 3 ustawy CIT, gdy wynagrodzenia tę zostaną uwzględnione jako koszt w kalkulacji dochodu zwolnionego na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34a ustawy CIT.

Obniżenie wartości początkowej środka trwałego o różnicę pomiędzy oszacowaną ceną nabycia odłączanych elementów budynku a przypadającą na nie sumę odpisów amortyzacyjnych. Zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów straty powstałej z tytułu częściowej likwidacji środka trwałego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 7 lutego 2025 r., 0114-KDIP2-2.4010.698.2024.1.RK

W sytuacji, w której wartość początkowa (cena nabycia lub koszt wytworzenia) trwale odłączonych od budynku części środka trwałego (budynku) nie była znana spółce, wartość początkową odpowiadającą tym częściom należało oszacować w sposób przyjęty przez spółkę, przedstawiony w opisie stanu faktycznego oraz w konsekwencji – od następnego miesiąca po odłączeniu – pomniejszyć wartość początkową budynku o różnicę między oszacowaną przez spółkę ceną nabycia (kosztem wytworzenia) odłączonych części a przypadającą na nie, w okresie połączenia, sumę odpisów amortyzacyjnych obliczoną przy zastosowaniu metody amortyzacji i stawki amortyzacyjnej stosowanej przy obliczaniu odpisów amortyzacyjnych budynku.

Spółka może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów stratę, powstałą w wyniku częściowej likwidacji nie w pełni umorzonego środka trwałego w postaci budynku, wynikającą z odłączenia od niego części składowych lub peryferyjnych, które utraciły swoją

przydatność gospodarczą z powodu innego niż zmiana rodzaju działalności spółki i których wartość początkową (cenę nabycia lub koszt wytworzenia) spółka oszacowała zgodnie z opisem stanu faktycznego i skutkującą zmniejszeniem podstawy do dokonywania dalszych odpisów amortyzacyjnych.

Użytkowanie samochodu wyścigowego spełnia przesłanki użytkowania urządzenia przemysłowego o którym mowa zarówno w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT jak i art. 12 ust. 3 polsko-belgijskiej UPO. Należności z tytułu usług reklamowych nie mieszczą się w zakresie definicji „należności licencyjnych”, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 lutego 2025 r., 0111-KDIB1-2.4010.592.2024.2.DK

Użytkowanie samochodu wyścigowego spełnia przesłanki użytkowania urządzenia przemysłowego o którym mowa zarówno w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, jak i art. 12 ust. 3 polsko-belgijskiej UPO. Samochód wyścigowy niewątpliwie stanowi mechanizm lub zespół elementów służący do wykonywania przez użytkownika określonych czynności. Jest zatem urządzeniem przemysłowym w rozumieniu art. 12 ust. 3 ww. UPO. W związku z tym, wynagrodzenie uzyskane przez kontrahenta zagranicznego z Belgii z tytułu czynności polegających na przygotowaniu i rejestracji samochodu wyścigowego do udziału w rajdach stanowi „należności licencyjne” w rozumieniu art. 12 ust. 3 ww. UPO oraz „użytkowanie urządzenia przemysłowego w tym środka transportu” w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT. W rezultacie, spółka jest zobowiązana, na podstawie art. 26 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, pobrać jako płatnik podatek dochodowy od wypłaconych na rzecz spółki należności przy zastosowaniu stawki podatku wynikającej z UPO w sytuacji posiadania certyfikatu rezydencji.

Analizując zapisy polsko-belgijskiej UPO, stwierdzić należy, że należności z tytułu usług reklamowych nie mieszczą się w zakresie definicji „należności licencyjnych” zawartej w art. 12 polsko-belgijskiej UPO, nie stanowią także świadczeń o charakterze dywidendowym (art. 10 ww. UPO) jak i odsetkowym (art. 11 ww. UPO) czy zysków z przeniesienia własności majątku (art. 13 ww. UPO). W świetle powyższego należy zatem stwierdzić, że art. 7 ust. 7 polsko-belgijskiej UPO przyznaje pierwszeństwo poszczególnym kategoriom docho-

dów. Skoro należności wypłacane spółce nie mieszczą się w dyspozycji art. 10, 11, 12 oraz 13 polsko-belgijskiej UPO należy je kwalifikować do zysków przedsiębiorstwa. Przepis art. 7 ww. UPO ma bowiem zastosowanie do dochodów przedsiębiorstwa, które nie wchodzi w zakres dochodów objętych innymi artykułami. Należności dotyczące świadczonych usług reklamowych należy zatem kwalifikować jako „zyski przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 7 polsko-belgijskiej UPO. Zyski te podlegają opodatkowaniu tylko w państwie siedziby podmiotu, który dochód taki uzyskuje (w rozpatrywanej sprawie w Belgii, pod warunkiem właściwego formalnego udokumentowania). W związku z tym, wynagrodzenie uzyskane przez kontrahenta zagranicznego z Belgii z tytułu czynności określonych we wniosku dotyczących udziału samochodu w rajdach (z wyłączeniem czynności polegających na przygotowaniu i rejestracji samochodu wyścigowego do udziału w rajdach) stanowi „zyski przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 7 ust. 1 ww. UPO. Należności te będą opodatkowane wyłącznie w Belgii, zatem spółka nie będzie zobowiązana, na podstawie art. 26 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT, do pobrania jako płatnik zryczałtowanego podatku dochodowego od wypłaconych na rzecz spółki belgijskiej należności z tytułu tych czynności.

Kwestia ustalenia, czy spółka będzie spełniać warunek zatrudnienia określony w art. 28j ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 28j ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 lutego 2025 r., 0111-KDIB2-1.4010.675.2024.1.AS

Spółka jako podatnik rozpoczynający prowadzenie działalności gospodarczej (które miało miejsce w pierwszej połowie 2024 r.) będzie spełniała warunek dotyczący wielkości zatrudnienia w pierwszym roku podatkowym, tj. w roku podatkowym trwającym do 31 grudnia 2024 r., w którym jak wynika z wniosku nie zatrudnia i nie planuje nikogo zatrudnić. W odniesieniu do kolejnych lat, tj. 2025 r., 2026 r. oraz 2027 r. stwierdzić należy, że skoro w drugim roku, który rozpocznie się wraz z początkiem 2025 r., planowane jest zatrudnienie jednego pracownika na pełen etat, niebędącego udziałowcem spółki, a następnie w kolejnym roku (2026 r.) spółka zatrudni kolejnego nowego pracownika na pełen etat oraz w 2027 r. spółka planuje zatrudnić trzeciego pracownika na pełen etat, to tym samym doprowadzi do corocznego

zwiększenia zatrudnienia o co najmniej 1 etat. Dla spełnienia przesłanek wynikających z art. 28j ust. 2 pkt 2 ustawy CIT w latach 2025-2026 bez znaczenia pozostaje to, czy pracownik nowoprzyjęty będzie w roku przyjęcia zatrudniony krócej niż 300 dni. Do spełnienia warunku, o którym mowa powyżej, istotne jest, aby okres co najmniej 300 dni zatrudnienia spełniony był w 2027 r. Wobec powyższego, stwierdzić należy, że w roku podatkowym trwającym do 31 grudnia 2024 r. oraz w latach kolejnych, tj. w 2025 r., w 2026 r. oraz w 2027 r., spółka będzie spełniać warunek zatrudnienia określony w art. 28j ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 28j ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT, o ile nowozatrudnieni pracownicy nie będą udziałowcami ani wspólnikami spółki.

Ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne zleceniobiorców i osób zatrudnionych na podstawie kontraktu menedżerskiego w związku z oddelegowaniem do pracy poza granicami kraju, decyzja Oddziału ZUS w Gdańsku z 16 stycznia 2025 r.

Rozporządzenie MPiPS z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wyłącza z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne m.in. część wynagrodzenia pracowników zatrudnionych za granicą, odpowiadającą równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Przysługuje ono za łączny czas pobytu pracownika poza granicami kraju, obejmujący dni jego pracy. Dniem pobytu jest dzień, za który pracownik otrzymuje wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek, przy czym do dni pobytu nie zalicza się dni urlopu wypoczynkowego pracownika, dni choroby pracownika i okresu korzystania z urlopu bezpłatnego. Do dni pobytu zalicza się dni pracy, dni rozkładowo wolne od pracy w okresie oddelegowania do pracy za granicą, np. sobota, niedziela. Ustalona w ten sposób miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników, wykonujących czasowo pracę za granicą nie może być jednak po odjęciu równowartości diet od przychodu pracownika niższa od kwoty prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy. Należy wskazać, że w sytuacji gdy odliczenie od przychodu pracownika uzyskanego w danym miesiącu

kwoty równowartości diet za każdy dzień pobytu za granicą spowoduje uzyskanie kwoty poniżej tego poziomu, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi kwota przeciętnego wynagrodzenia, natomiast w przypadku gdy po odjęciu kwoty równowartości diet za każdy dzień pobytu za granicą kwota przychodu będzie wyższa od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowić będzie kwota tego przychodu. Ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w miesiącu rozliczania wynagrodzenia należy uwzględnić wszystkie składniki wynagrodzenia stanowiące przychód pracownika, a następnie, jeżeli zostaną spełnione określone warunki, zastosować wyłączenia wynikające z rozporządzenia.

Jak wynika z treści wniosku wnioskodawca zamierza delegować zleceniobiorców oraz osoby zatrudnione na kontrakcie menedżerskim do pracy za granicą, a jednocześnie w przedmiotowej sprawie dojdzie do sytuacji kiedy wynagrodzenie z tytułu zawartych umów cywilnoprawnych (umów zlecenia i kontraktów menedżerskich) będzie zarówno wyższe niż przeciętne wynagrodzenie, jak i sytuacji kiedy wynagrodzenie to będzie niższe niż przeciętne wynagrodzenie. Zgodzić należy się z wnioskodawcą, który zamierza zastosować dyspozycję przepisu § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia także do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne zleceniobiorców oraz osób zatrudnionych na podstawie kontraktu menedżerskiego, którzy nie podlegają ubezpieczeniom społecznym w związku ze zbiegiem tytułów do tych ubezpieczeń w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Powyższy przepis ma jednak zastosowanie wyłącznie w sytuacji, gdy przychód zleceniobiorcy za dany miesiąc jest wyższy niż przeciętne wynagrodzenie za pracę. W sytuacji gdy przychód zleceniobiorcy nie przekracza przeciętnego wynagrodzenia przepisu § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia nie stosuje się.

PACZUSKI TAUDUL
DORADCY PODATKOWI

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl

